

Pionieren op Jupiter

We leven niet in één wereld. Mensen bewonen allerlei wereldjes die volledig onzichtbaar naast en door elkaar heen bestaan: een tweede klas gymnasium, een bejaardenhuis, een universiteit, een supermarkt, een vrijmetselaarsloge, een saunaclubje, een wielrennersclub, de schaakclub, een woongroep, een EO-familiedag, een kraakhuis. Bahá'ís vergeten vaak dat zij ook een eigen wereldje vormen. Een wereldje dat misschien voor bewoners van sommige andere wereldjes wel verder weg lijkt dan de planeet Mars. Meestal blijf je in je eigen bekende wereldjes ronddraaien, maar soms wordt je geconfronteerd met “deze wezens van andere planeten”. Zo liep ik laatst met mijn vrouw tijdens de koopavond door de stad. Op weg naar de auto kwamen we door een zijstraatje waar we niet zo vaak komen. Daar verzamelde zich bij een coffee-shop juist een groep luidruchtige skinheads. Ze hadden zwarte broeken en jacks aan en hun hoofden waren vrijwel kaal. Het waren alleen jongens en ze dronken bier. Enkelen gingen de coffee-shop in, om wiet te komen neem ik aan. De groep zag er dreigend uit, en we liepen dan ook stevig door, maar zij zagen ons niet. Ze waren te druk bezig met elkaar. Wat voor gedragscode zouden deze jongeren hebben? Zou een bahá'í-jongere zich in zo'n groep kunnen handhaven? Hij zal waarschijnlijk heel wat moeten overwinnen om zo'n stap te maken, maar wat zou het effect van één dergelijke jongere op de groep skinheads zijn? En wat zou de groep voor effect hebben op de ontwikkeling van de jongere? Thuisfront-pioniers gezocht voor de planeet Jupiter.

Relikwab

Wetenschap en religie zijn volgens bahá'ís twee aspecten van de werkelijkheid, twee verschillende activiteiten die elkaar kunnen verrijken en corrigeren. Dat is natuurlijk een mooi idee, maar wat moet je doen als vanuit de neuropsychologie aangetoond gaat worden dat religieuze gevoelens opgewekt kunnen worden door een bepaald hersengedeelte (de “relikwab”) met stroompjes te prikkelen? Dat zijn precies de experimenten waar de Canadese onderzoeker Persinger zich al een tijdje bezighoudt. Ik zag over zijn werk op 27 november een documentaire in het televisieprogramma Noorderlicht

Wat bewijzen deze proeven nu? Volgens mij niets. Het zit volgens mij zo. Onze ziel ervaart de wereld om zich heen via onze zintuigen. Zolang de ziel zich in het lichaam bevindt is hij voor zijn waarnemingen afhankelijk van de grofstoffelijke processen in de zintuigen en de hersenen. Als men in een experiment deze materiële processen gaat verstoren dan lijkt het alsof men iets ervaart, maar het is niet hetzelfde als de echte ervaring. Zo kan men door verschillende hersengedeeltes te prikkelen lichtflitsen zien, of geluiden horen, of bepaalde herinneringen of gedachten krijgen, maar deze zijn alleen maar een gevolg van het misleiden van het materiële ontvangstation, dat in normale toestand trouw de signalen uit de geestelijke wereld omzet.

Deze experimenten hebben nog een andere kant. De resultaten maken het mogelijk dat bepaalde groeperingen deze techniek gaan misbruiken om hun volgelingen te hersenspoelen. Het is bekend dat de gifgas-secte in Japan zijn volgelingen via elektroden op het hoofd mentaal probeerde te beïnvloeden. De wetenschapper Persinger vindt dit echter niet erg. Letterlijk zegt hij: “Alles heeft zijn prijs, ook

kennis vergaren.” Ik ben het niet met hem eens. Zolang de mensheid nog in het morele stadium van een neanderthaler verkeert zouden wetenschappers moeten inzien dat bepaalde poorten van kennis voorlopig beter gesloten kunnen blijven. Toen ik 20 jaar geleden hersenonderzoek wilde gaan doen, kwam ik tijdens mijn studie al vrij snel achter dat de wetenschap al veel over het mechanisme van de hersenen wist, te veel. Ik heb toen dan ook de consequenties getrokken en ben niet het hersenonderzoek in gegaan.